

Basıldığı yer: **Roj Matbaası**

Basıldığı tarih: **Aralık 2005**

elbiselerimize dökülen kanları ve öykülerini keşke anlatabilseydik dediğimiz zamanlar oldu. Fakat birçok öykü kendilerini anlatamadan bu elbiselerle birlikte toprak oldu, tarihin gizli hazinelerine karıştı...

Tam olmak yaşamaktı. Düşüncesini, duygularını, hayallerini, yaşadığı mutluluk, sevinç ve üzüntülerini romana dökmektir. Anı yazmak, şiirleştirmekti. *'Ben direndim.'* demektir. *'Ben varım.'* demektir. Toprak olmadan önce yaşadığını gösterebilmektir.

Her gerilla öyküsünü dinlediğimizde en çok gülüşler kalır belleklerimizde. Gerilla nasıl güler acaba? Gerilla nasıl ağlar? Gerilla yaşanamaz denilen kasvetli dağlarda nasıl türküleşir, şiirleşir, kahramanlaşır? Gerilla en vahşet savaşların dayatıldığı anlarda nasıl ruhunu barışa kanatlandırır? Çürüttük dendiği anda nasıl yeşerir, serpilir, çoğalır ve büyür?

Silahlı mücadele tarihimiz iki önemli dönemecin yarattığı çıkışla gelişti. Bu, 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı ulusal-demokratik diriliş ve bu dirilişin birikimine dayanarak başlatılan 1 Haziran kararının atılıma dönüşerek yarattığı direniş ruhudur. Bir ulusal dirilişten demokratik konfederalizm temelinde demokratik bir kurtuluşa ulaşmanın direnişiydi. Açığa çıkan gerçeklik; Kürdistan'da mücadele edildiğinde başarıma ve kazanma gerçekliğinin somutluk bulduğudur. Kürdistan'a ve Kürt halkına dayatılan inkâr ve imha siyasetinin parçalanması işte bu direnişin kahramanca örnekleriyle gerçekleşti. Apocu çizgi ve şehitlerimizin Reber Apo çizgisinde sonsuz bağlılıkları cesareti, kararlılığı ve coşkuyu kazandırdı. Serhildanların öncü ruhu oldu. Önderliğe özgürlük şiarını Özgürlük hareketi etrafında yekvücut haline getirdi. İşte bunun dili, bunun şiiriydi Şehit Bagok Welat yoldaş...

Özgür yaşamda ısrarın, direnişin ve adanmışlığın fedai kişiliği ile duygu devriminin fedai şairiydi. Çağımızın en gelişkin yaşam biçimi olan gerillanın özgür yaşamını şiirlerine işleyendi. Direniş ile fedailiğin özünü yakalayarak şair olandı. Gerillanın savaşımını, yaşamını, umutlarını, özgürlük aşkını ve duygularını yaşayarak tanıyandı. Yaşayarak yazandı. Tabii fedai ruhla mücadele etti ve fedai ruhla yazdı. Ruhun açılmasıyla dizeler dizdi. Şiirleri ruhunun aydınlanmasıydı. Yoldaşığa bağlılığın duygu seliydi. Onun kaynağına inmeyi. Öyle sistemin üst okullarında yetişmemiştir. PKK'nin yaşam üniversitesinden aldığını yaşamsallaştırarak ve edebileştirerek bize geçmişin gelecek yüzünü bıraktı.

Şehit Bagok arkadaş, Kürdistan'daki teslimiyet ve direniş ruhunu tanıyarak ve bilerek şairleşti. *'Direnenler vardı, varlar ve var olacaklar.'* düşüncesi kararlılığı ve duygusuna sahipti. Ve öylece son olarak Dersim şehidi Şehit Ruhat'ı yazdı özgürlük ve fedailiğin şairi... Bizlere de kendini anlatmayı ve yazmayı bırakmadı. Kendisini, Önderliği, yoldaşığı, mücadeleyi, halkı ve şehitleri şiirlerle bırakarak anlattı.

Ve bizler de Şehit Bagok'un anlatıcıları, iz sürücüleri olarak anısına bağlı kalmanın ilkelerini dokuyacağız bedenlerimize. Şairliği, gerillacılığımızın özlü ve özgün yanlarımızın ifadesi olacak ve bu mirası gerillalaştıracak, şairleştireceğiz.

Bahoz Erdal

Göçün şiiridir yalnızlığımız

Kristal yağmurlar damlıyor

Masallarımızın sararmış yapraklarına

Her yağmur damlası teni yakan ateş

Mevsim katıksız yalnızlık

Hangi kasabanın bitişine terk ettik

Çocuk şarkılarımızın dargın melodilerini

Mavi rüzgarı arıyor şimdi

İçimizdeki kar beyazı

düş martısı

Tutkularımızdan köprüler kurduk

Arayışlarımızın derin uçurum ağızlarına

Soluğumuzda belirginleşirdi zaman

Hayallerimizde tutuşurdu mekan

*

Hangi zaman

Hangi mekan

Saklı tuttu

aşklarımızın yürek sancısını

Dalgalar saflığı

ipeksi tül gözlerimiz

Yürek yağmur yarışı

Islak toprak

Ve halen kirletilmemiş sevinç

Ufkumuzun sınır hatlarında

*

Göz yelkenlerimizi indiriyoruz

O yeşil deryanın gizemine

Ardımızda

Bir tek zamanı bırakıyoruz

Zaman ki

Ağır ağır silecekti

Geçmişin ayak izlerini

Dudağımızda

Hala o kentin hüznü melodisi

Eski bir harabeyi anlatır

Şimdiki zamanın terk edilen mekanlarına

Hangi sürgünün hüsrarı

Hangi kuşatmanın kara lekesi

*

Ve hangi kentin yalnızlığını sindirdik

Yüreğimizin işgalsiz yerinde

Sazlık dumanları arasında yürüyoruz

Bilinmeyen uzaklığa doğru

*

Kulağımızda

Yıkıntılardan kalma çocuk ninnileri

Avuçlarımızda

Kar beyaz martı çığlığı

Sahipsiz masalların

Balıkçıl kuşlarıyla göçüyoruz

Dilimizde sızılı bir anlatımın

anlaşılmayan dilsizliği

Düşlerimizde

Liman çocuklarının

mızıka sesleriyle göçüyoruz
Kımiltısızlığımızı duyan var mı?
Gören var mı?
Çöldeki kayıp benliğimizi

Ve şimdi
Şair imgelerken
İçimizdeki saklı acıları
Göçün şairidir yalnızlığımız
Kalbin aynasıdır sancılarımız

Hayalin

Dün zamanı çiviledim gökyüzüne
Yüzümü geçmişe dönerek
Hayallerimde aradım seni
Bize ait ama yaşamadıklarımızı
Bir bir yargıladım
Kefenin bir ucunda sen
Diğer ucunda
Hayalin
Sen kayboluyordun kendi hayalinle
Rüzgarda nefesini hissettim
okşarken saçlarını
Yüreğin sele uğruyordu
Boğuluyordum
rengini verdiği bulutlardan

*

Akan göz yaşlarında
Sandal olup dalıyordun enginliğine
Uzatınca elimizi uzaklaşıyorduk
Ve hayalin
sen olup gidiyordu
Bir ben
kalyordum yine
Asılı zamanın boşluğunda
Sadece ben

Haritanın Görünmeyen Yüzü

KemalPpir'e

Çocuklar kadar gençtiler
o zaman
Şimdilerde ak saçlı bilgeler
genç olanlar
Yirmi bir yıl önce bugün doğanlar
İlkokul çağına geldiklerinde
Çizgilerin boş sayfada
Ne yöne çizilmesi gerektiğini
Ve artık heceleyerek
Okumaya başladıklarını biliyorlardı
Çizgili çizgisiz
Kareli defterlerini
İlk çizmeye başladıklarını
Harita bir atlasın
Unutulmamış ama alışılmış

haritanın dışındaydı
Yüzlerce yıldır çizilmiş çizgileri
Kendi kalemleriyle değiştirdiler

Özlemin

Kaç yıl oldu görmeyeli
Kaç mevsim
Yüzüne hasret kaldığım günler
Ne çabuk büyüdü

Anımsar mısın beni
Hayalimdeki yüzün
Şimdi büyüyen çocukluğun
Hayalindeki yüzüm

*

Ak saçların
Güven veren dokunuşların
Yıldızlı gecelerimde huzur veren
Anadilimde yüreğime işleyen
Sevincimiz

Sevgi ve barış kokan aşklarımız
Aşklarımız sabaha da sürsün isterdim
Çocuksu özlemlerimizin güneşi koynunda

*

Huzur veren dokunuşlarını
Selamlamak isterdim
Masalların düşlerimde tamamlanırdı
Ak saçlarında dilsiz bir tarih

*

Çocuk yüreğime anlatamadığın
gizli yaşanmışlıklar

Büyüdüm
Bir uzun yolculuk bekliyordu beni
Artık senin için bir hayal
Genç bedenlerin savaşında

Yaşama dönüşerek
Görkemli dağların yolculuğunda
Beni uzun dönüşsüz
Suçlusu masallarım olan
Adını bir türlü veremediğim
Bana yabancı gelen
İstemsiz, o kenti bırakmış

*

Ardımdan ağlamalarını istemem
Dağlarımın tüm çiçeklerini
armağan ediyorum
Toprağa düşen masal çocuklarına
Unutma beni

Şafak vaktinde

Şafak al kırmızı olmuş
yıldızlar küsmüş o gün
destansı yaşamın bağladığı sabah
hüzün dolmuş yüreği

Munzur'un suları donmuş
beyaz gelinlik içinde
Kuş cıvıltıları acı ve barut
donatmış köşe bucağı

*

Yüreğim parça parça
Ciğerim karanlığa bürülü
Şafak karla örtülü

Yine coşkun akan Munzur
öfkesiyle çılgın
Delirmiş vurur vadi duvarlarına
Gittikçe yükselen uğultusuyla
bir şeyler anlatıyor
Yüreği tanıktır zulümlere
Asi yol vermez bu zamanlarda
Vidani sızlamıyor Munzur'un

Hem de dertli mi dertli
Çobanların kavalı duyulmaz
bu diyarda

*

İnsanlar ıssız bırakmıştır onu
Bundandır küskün oluşu
Sana ne eyledik biz
Can istedik can aldın
hem de çocuk genç demeden

Sana feryadım çok
Yüreğinin can damarlarının
sızladığını sanan Munzur

*

Coşkunluğuna gem vurasın derim
Derim ki beni dinle
Yıldızların küstüğü gün
kaş ve göz arasında vedalaşan
Aşkları uğruna ölümü seven
yiğitlerin öyküsünü dinle
Dinle ki
coşkuna ortak bulasın
Yaban eller dinlesin
Dinlesin ki
Ölümü sevenler aşkına
Kavgana kavga katsın

*

Karanlık bir şafak doğmuş
Böyle şey olur mu deme bana
Ben de bilirim şafakları
İnanmak böyle şafağa
İşte böyle bir karanlık

Gece gündüz yer değiştirdiler
Laç'tan bir çığlık koparcasına
anlatamaz bunları
Ben de anlatamam kardelenleri

*

Gözü yaşlı anaların yüreğini paylaşmak
zor Munzur
Bir sessiz şafak vaktinde
güleç yüzlü diren yoldaşım
İnadından dönmeyen
Daha başaracağım çok şey var diyor
rüzgarın çocuğu Menav yoldaş
İnadına Munzur'un derinliğine indi

Yüreği sapasağlam
Yiğitler böyle selamlaşır
Yoksa anlatamazdım Munzur'a
Canlar bir tek yürek olur
Vatan sevdasının paylaşıldığı şafaklara

*

Şimdi anlar mısın beni
dertli mi dertli

O günden beri
Laç'ta kekik kokusu yayılmaz
Geyikler görülmez

Ve sen Munzur
Daha hırçın, daha coşkun
Asiliğine asi canlar katarak
Bütün diyarlara uzanasın

Unutma Munzur
Aşk uğruna ölümü sevenlerin
Öyküsünü anlatasın

Yaşamı Yaratmaya Giderken

Sımsıkı sarıldı inançlı yürekler
Bakışlar sonsuzca gülüştü

Aşkın çocukları anlar
Silahlarını yoldaşlarına bıraktılar
sürsün diye yaşam kavgaları

Başarı dileyen umutlu yüreklerin
Yıkılmazlığından aldılar
inançları
Kutsaldı kararları

Kapkara ıslak gözleriyle
Ardından bakan küçük bir Arap çocuğu
Sözdü ateş içinde yanan,
Kürt bebesine duyulan sevgiydi

*

Yaratılmıydı yaşam
Anlamını yitirmeden kan
yaratılmıydı umut
Çok sıkı sarıldılar
sımsıkı
Yaşama sarılıştı bu

Yaşam yaratılmıydı
Son kez baktılar birbirlerine
ilk kez bakar gibi
Bembeyaz bir güzellik oldular
kızıl taçlarıyla

*

Yaşam yaratılmıydı
İşte gittiler
'Merhaba yaşam' diyerek gittiler

Gerçeğin özü deme

Bir bedene yerleştı yedi ayrı figür
Tüm farklılık ve ayrılıklarıyla

gittiler

Şehrin kehanetini asarak boyunlarına

gittiler

O uzak çölün saydam yalnızlığına

Geride,

Kentin kapısında gülen yüzleri kaldı

Bir de,

Sahipsiz tanrısal gizemi

*

Gizi içinde saklı bir soruydu

Künyelere kazılıydı suretleri

gittiler

Ayın simli gölgesinde

Avuçlarında bir tarih

Geçtiler,

Zaman tünelinin mavi penceresinden

Yedi yüzük bir sihir

*

Yüzük,

Gülüğü kaya sertliği

Zaman,

Ağır ağır siliyor yüzüğün kehanetini

Kil ve dilden yeniden oluşuyor putlar

*

Sihir içimizde yatan bir enkaz

Ansız bir çağın sızılı atmosferi
Şimdi mekan fabrika bacaları
Bir bir değiştirmiş yüzleri
Duygular kara
Yürekler kara

Serbest piyasa dostluklar
ikilem kısılcacında
Hüküm sürüyor iktidar
Hükümlü olmuşuz
Hükmettiğimiz çarkın sahte zarında
Her gün,
Biraz daha zalimleştiriyor
İçimizdeki canavarı
Her kuvvet,
Biraz daha zalimleştiriyor
İçimizdeki şeytanı

*

Her saltanat bir enkaz
Her enkaz,
Kokmuş bir ceset yüzüğün gizeminde
Örtülü bir toplumsal marjinal gerçeklik
Modern duygular,
Çağdaş fikirler,
Ortaçağ duvarına yapıştırılmış,
Satılık bir portre benliğimiz
Gerçeğin özü değil,

uyarlanmış biçimi hayat
Hayatın perdesini aralamak
Siyah beyaz gözlükler ötesinde
Ve akta değişen kara hayatı kurutmak
Donuk beyinlerde
sırrın düğümünü çözmek
Tüm gizemliliğiyle
devirmek
Güçlendiğini sandığı sahte tahtı
Çağ imajındaki maskeleri kırmak
Eski saydam yüzleri bulmak
Yüzüğün sihirli kehanetinde

*

Zaman ağır ağır örmüş
Kafataslarımızın içinde
İsimli örümcek ağlarıyla
Bir kaba sığdıramazken
Kum tanesi hacmimizi
Ufkumuz,
bir bardak dolusu çağlayan

*

Yüzük
Hep sessizceydi
Çıgıllıkları çıgıllık
Dizgin bir asi attı yüzüğün aynasında
Alıntılar yapıyorum
Eski defterden bir yaprak
Değişmeyen tek mevsim

Halen hüznü sonbahar
Hayatın yüzünde bozuk renkler
Zaman kayıp, yitik bir mazi
Kazılı künyeler geride kaldı
Numaralı tozlu dosyada
Erkeğin kibirli cesareti
Otuz üç dizimli kehribar yüzük

*

Yüzük
Şarap kadehine zehrini boşaltı yılan
Şekilsel görüntülü dijital dünya
Vicdanımız
Anlatamadığımız anlamlarla dolu
İki yanıtta oluşan bir dünya
Her yanıt,
bizi ısırın kara bir yılan
Kırık camlara yansıyan
sisli gölgeler
Parçalar bütünlüğü bir yürek
Benliğimizi parçalayan o kama, hançer
Boşaltmakta zehrini kadehimize

*

Bir öyküyü kirlittik buzlu bıçak ağzına
Çıplaklık
Kara kristal gibi soğuk avuçlarımızda
sancı
Değişen bir yüzü belgeleyememek

her yanıyla

Vakit geç oldu

Kapatın ışıkları

*

Yüzük

Bulutla örülü raylarda

Yelken açıyorum çocukluğuma

Mavi deniz gözlerimde

Eski puslu aynada

Bir yan gerçek kendi tabirinde

Büyük bir dünya küresi

Yüzüğün saydam çerçevesi

Küçük şirin sazlık bir ev

Çocukluk düşümün arka bahçesi

*

Yüzük ve

Çocukken de,

Büyürken de,

Tek oyuncağıydı toprağı

Kayıp bir adres benliğimiz

Buğulu simli perde gözlerin

Saydam ayın

Kristal çıplaklığında

Batan güneşin kızılıığı şimdi ülkem

Ve sen

Yüreğimden kayan bir hançer darbesi

Yüzüğün iç çığlığında
Dünya küresinde
Dipsiz kuyusuna atılmış
Yaralı toprağın gizemli sureti
Yaprak gözlü
Türkü kıvamında bir toprak
Sevda kıvamında bir özgürlük
Zaman sende
Sihir sende
Sana akıyor çocuk hayallerim

Her ufuk
Senden kalma bir uzaklık
Her uzaklık
Sana olan özlemdir

*

Yüzük
Solgun
Katıksız mevsim
Üşüyen duygularım
Dilimde,
hala geçmişten kalma bir ezgi

Bir öyküye uyarlamak
Yaşantısız aşklarımı
Tablonun fırça izlerini değil,
renklerini taşımak
Görüntümüzün gölgesinde

*

Yüzük

Kimim?

Neredeyim?

Hangi zamandayım?

Tarihin sayfasında.

Rafa kaldırılmış

tozlu bir dosya.

Ayrılık Zor Gülüm

Ayrılık zor gülüm

senden

memleketimden

ve dostlardan

Yaklaştıkça ayrılık vakti

yüreğim yanar

Senden el çekmem

bakışların sevda dolu

Özgürlüğe götürür

*

Anlatamam gülüm sana

Anlatamam

Sevdana sevdalı olduğumu

Sonra alıştım buralara

Öten kuşları

Vızıldayan arıyı

Altın yapraklı kavağı anlatamam

Anlatamam gülüm

Senden ayrılmak zor

Bir anlık bile

*

Sonra dostum

Giderim gönlüm razı olmaz

Bilirim sevdam buruk

Ama senin için

benim için

dostlarım için

Geriye dönüşte

Tekrar seni kucaklamak için

O zaman sevdam sevdanla

yüreğim yüreğinle olsa

Sana varıp

Anlından öperim

Tarihten Gelen Ses

O kutsal topraklarda bir gün

sesimi duyacaksın

Dedi ve sustu

Ve sonra

Süzülürcesine çekildi kendi dünyasına

Kapı yavaşça aralandı

Gözleri yaşlıydı

Saçlarımı okşadı

Sessizce gülümsedi

Sende mi buradasın küçük?

Gözlerimi,

Sesimi,

Yüreğimi,

Hepsini aldı birden

Çekildi kendi dünyasına ağlayarak

Oysa anlatmalıydım ona

Çakıl taşlarını

Dere suyunun ve toprağın gizini

Yalnızlık sana mahsus değil ki

Paylaşmaya gelmez biliyorsun

Ama ben paylaşmak isterdim

Yalnızlığımı

Konuşursa çözülecek yaşamın sırrı

Yaşatacak yüreği

Söyleyecek dili

Umursamazlık değil

Bu sadece hüzün

Umutlarımı aldığıının resmi

Ellerimi tuttu ve gülerek

Dinle küçük

Hüzün nedir?

Çakıl taşları mı toprak mı?

Ya yaşam nedir?

Ya yürek nedir?

Süzülürcesine çekildi zamanına

Sesini duydum yüzyıllar sonrasında

Sizce yaşam nedir diyorum

Ben ise dinlerken

Artık duymuştum

Seslenirken de

Ben o kutsal topraklardaydım

Ateşi Çalan

Karanlık

Kapkara dünya

İnsanların yüreğinde

Ama tanrılar

Kendi katmanlarında yalnız

Aydınlıkta

Ve bir gün biri

Tanrıların elinden

Çaldı ateşi

Aydınlığı

Armağan eyledi insanlara

Yüreklerle

Yüzlere

Dillere

*

Tanrılar

Elbet unutmadı bugünü

Acımasızca

Duygusuzca

En yüksek dağın zirvesine

En ulaşılmaz kayasına

Çivilediler

Ama

Bir gün,

İnsanlar

Yüreklerine

Gözlerine

Dillerine yaşam verenler için

Ateşi

Alıp götürdüler ateşe

İşte o zaman

Ateş hırsızı

Bir zamanlar tanrılardan çaldığı

Ateşte birleşti

Ateşle şahlandı

Uzandı dört bir yana alevleri

Yüceldi

Tanrılardan daha

Yüceldi

O zaman

Çocuk Özlemi

Islak topraklar üzerinde

yürüyen sen misin çocuk?

Yalınayak

Lime lime olmuş elbiselerle

Issız bucaksız sokak köşelerinde

çaresiz mi kaldın çocuk?

Ekmeğini el çöplüğünde,

Büyük şehirlerin

sana ait olmayan caddelerinde

Sakız, mendil satarak

arayan sen misin çocuk?

*

Unutma çocuk

Yıllarını yaşamadan geçirdin

Senden çalınan günleri

unutma ki

Büyüdüğünde

seni bekleyenlere inat

Kurtarasın

Senden sonrakini

Bekletildik

Benim sende

Senin onda

Onun sende

Gizlediği pencerede

Yaşamın

Hayallerin

Ötesinde bekletildik

Umudun şafağında

Özgürlüğün tetiğinde

Bekletildik

Bugünün hasretine

Özüm Var

Kaç zamandan beri

Nice gün geldi geçti

Kimseler duymadı sesimi

Ne tarih sayfaları gördü

ne yazdı beni

Ne de başka kimse bildi

adım **evindar**

Unutulmuş kızıl zamanda doğdum

bir parça İsa gibi

Bir tanrı lütfu babasızım

Dahası Meyremsi sabaha güldüm

*

Gülüşüm göç

Gülüşüm sürgün

Gökyüzüm güneşsizdi

Makinelî tüfek sesinde

öğrendim merhabayı

Kaç kuşaktır beklerim

Sözüm var

kemaller'e

*

Düş eyledim

İntikamı sevda

adım **evindar**

Kızılkayalar'da

Karadere'de

Karanlık boğazlardan geçiyoruz zamanı

Adım **evindar**

Üç kibrit çöpünde

Vahşetin zindan kuyusunda

Yıldızların buz yediği aysız gecede

Dört alev oldum

Dört candım dört canım

Bedenlerinde doğdum

Kızıl kanımla

sevmeyi öğrendim

Ama can çıkılmaz bedenimde
Ölüm soğuk
Ölüm
Ölümde yaşamak gerekir dedi tarih
İşte o an bombalaştı bedenim
tek sesli değil
Milyon sesli türküdür artık
yaşama merhaba

Umut Var

Kaçıncı şiirim olacak bu
Kim bilir
Hepsinde saklı olan
Umut var
Her söylemde
Uzaklaşan
Anılarla ben
Bir tepenin zirvesinde

Her kalem alışında
Dökülecek diye
Dökülürse rüyan
Frenlenmiş duygularım
Ve belki sen
Bir uykunun derinliklerindeyken umudu
Paylaşırken umudu
Bütünleşecek olan
Bir şeyimiz vardı

Ben umut diyorum ona

Sen de koru

Sende söyle

Çünkü

Her umut hecesinde

Seni

Sende vatanı

Vatanda toprağı

Özlemi

Emeğı

Sevgiyi

Görmek isterdim.

Belki de

Gördüğün benden ibaretti

Anlamalı olur yaşam

Başında taçlanana dek

Umut çiçeğinden yaptıracağım

Yel dağının

Arkasına kadar

Uzanacağım

Yeter ki gülüşün çiçeğı solmasın

Zehir zemberek olmasın dünya

Güneş yeniden doğuyor

Bak umut daha da aydınlatıyor.

Yel dağını ışık ışık

Ve insanlar gülümsüyor.

Bir Tutku

Yitik ülkenin dolu bakışlarını

Taşıyan çocuk

O küçük yüreğinde

Ne de büyük sevdalar taşıyorsun

Doruğunda bağların

ne anlamlıydı

O göz kırpışın tarihe

O yiğit duruşun

Peki neydi?

Neydi seni acımasızca

zulmün bağrına iten?

Hani bir sevdan vardı?

maviden yana

hani bir tutkun vardı?

güneşten yana

Yarım mı kaldı?

O küçük yüreğin

büyümedi mi daha?

Kardelen bakışlarına ne oldu?

*

Aç gözlerini

Bak annen kan ağlıyor

Şehittir diyemedi

Varamadı dili

Bak güneşin çocuğu

Dinle ateş yürekli yiğit
Seninle beraber
Şaha kalkıyor bu dağlar
Seninle gülüyor
Aç gözlerini

Göçmen

Gittiler göçmen kuş sürüleri gibi
Oradan buraya savrularak
Uçtular gökyüzünde
Solgun bir buluttan
Yağmur tanecikleriyle
Gittiler yüreklerinin bilinmezliklerini geçerek
Yürüdüler gecelerce
Yürüdüler günlerce
Yolcularıydılar güneş sabahlarının
Küçük küçük ömürlerinde
Yıllara
Çağlara yürüdüler
Kimileri daha çocuk yaşta
Basamaklarına gençliğin
Bir yumruk
Bir yürek sancısında
Sınanmıştı gönülleri
Patıkları
Ve uçurumsu yollardan
Gittiler bilinmeyen

Uzaklara doğru...

Yarınlar İçin

İşte görüyorsun

İlk kez yol alacağım

Görmek rüyalarda mı olacak?

Saçların, baharın

rüzgarlarıyla mı taranacak?

Sakın unutma

Unutacağımı sanmıyorum

Ama yine de

Bir resmim kalacak arkamdan

Seninle almak için

Onu sakla ve koru

O senin gururun

Döneceğim zaman

Emanetin yük olmasın diye

Alırım senden

Ama şimdi gidiyorum

Zamanın rüzgarıyla yüklüyüm

Ve yol uzun

Belki yüzüm kırışır bu asırda

Kambur olurum

Saçlarım beyazlanır

Ve belki de güçsüzleşirim

Sen yine de sakla

O yarınlar için bir izdir
Çünkü mutlaka döneceğim
Umudumdur dönüşüm

İşte ilk adımı atıyorum
Ve şayet bir gün dönersem
Bıraktığım resimler kadar anlamlı
Onalar gibi yaşamı anlatan
Renkleri kadar güçlü
Ve bir o kadar da
Eşit döneceğim

Tutkular

Eylem çiçekleri kırmızı açar
Tıpkı
Rüzgar melodisindeki rengi gibi
Öyle ki arzular büyük
Kurşunlar köprü olur yoldaşlığa
Ve ateşler oluşuverir
Sevdasına vurgun olduğum dağlarında

Sonra ezik olan türkülerimiz
Direniş masallarına dönüşür
Gerillanın silah namlusunda
Amacına ulaşınca
İradeyle açar
eylem çiçeklerimiz
Rengarenk

Tarihine,
Özgürlüğüne susamış
Halkalar öncülüğünde

*

Sizler ki yoldaşlığın
Ve insanlığın sanatkarları
Öfkemiz kımıldayan
Yüreğimizde gizliydi
Aşkımız kanımızda alev alev
Kinimizi bizler de biliriz
Tutkular halinde doruklaşan
Öyle ki
Heybetinden dağlar selama durur
Yol vermeyen geçitler
Boynu bükük

Gerçeğine Olalım

Ayrılmak yoktur hikayemizde
Buluşmaz ayrılıklarda birleşmek
Yıldız olan daha kutsaldır
Gökyüzüne çıkanlar
Ve yeryüzünde kalanlar
Nedendir bilmek
Ama
Yeryüzü izin vermez yıldızlara
Gizemli olduklarından olsa gerek
Bundandır ya

Tüm yeryüzü aşıkları
Her zaman göklere yıldız olmayı seçerler
Leylalar ve Mecnunlar birleşince
Çatlatırlar şu adaletsiz yeryüzünü
Ölümse sadece dünya üzerinde
Kirli beden toprağın
Ruhumsa göklerin olsun
Ölümsüzlükse
Tanrı gökyüzünde
Bir yeni dünya var oralarda
Ölmeden de ulaşabiliriz
Aya ve yıldızlara
Haydi gerçeği olalım
Ayın ve
yıldızın oğlu

Özgürce

Sen bir özgürlük kuşu
Kanadını bağlamışlarsa
Güneşe doğru uçarken,
Ufukta kayboldu birden
Bir rüya gibiydin

Kimler kaçırdı seni?
Tutunacak eller
Sabahsız seher yelinde
Kınalı keklikler gibi

Rengarenk melekler gibi

Sendin

Karanfil kokulum

Barış özleminde

Saklandın bir an

Yükseldi devrim çığlıkları

Ezilenler ayaklandı

Saldılar emekçim seni

Yüzlerinde

Köle değiliz hizmette

Özgürüz emekte

Sancak açıldı

Kör dağların ardından

Yaşamaya davet var

Akan su hiç kirlenir mi?

Bulandırmayın yeter artık

Bayraklar dalgalanır

ülkemde özgürce

Her gün bir başka yerde gerilla

Ayrı ayrı meydanlarda

Dağların yüceliğinde

Çatışmak var

özgürce

Sınırsız Paylaşan

Yaşam,
Sonsuz bir rüya gibi
Bir ömür,
Sanki sınırsız
Yalnızlık vadisinin
Dolambaçlı yolları gibi

Anlam kazanır paylaşan canlar
Anlamak ve çözmek
Uyanmak artık rüyadan
Ve dönüp ardına bakmak
Aramak özgürlüğe dair olanı
tutkuyla

Gerçek Sevgi İster

Senin olan bir zamanda
Ellerinde demir bir yazgı
Kılıçtan zincir
Yakalamıştı zaman
Ve senin yazman
Kimler yakardı seni
Tıpkı senin gibi
Sen o kavimin hüsranıydın
Kollarına vurulan hançer gibi
Kara gözlerimizde kömürden yazgı
Çarmıhtan gelirmiş gibi

Sen gittiğinde o dağ çöktü işte
O şehir yok şimdi
O ülke yok
Gün doğumunda belirliyordun bir sır gibi
Kalbimize vurulan bir hançer gibi
Seni arıyorduk
Düşüyorduk senin olduğun o ateşe
Yangın oluyorduk
Oysa ki,
Her mekan seni arar,
Ve her şehir seni yazardı
Bilmezlerdi ki ağladığını
Hani ne güzel yazarlardı seni
Tıpkı senin gibi
Kimler yakardı seni?
Ve sonra da kimler yazardı?
Hani seni bulmuştum ya
Bir sırrı bulmuş gibi
Hani seni yakmış gibi
Tenin yoktu

Sen yoktun
İşte o zaman
Adı sen olan bir yol başladı
O macera
Bitmeyen bir gidiş kendimizden uzağa
Ve dağ savaşçıları senin sabahlarındı işte
Anlıyorduk ki bitmeyen bir yolculuktun sen
Kaç ateşten yaratıldı zaman

Söylüyorlar işte senin şarkını
Sen o şarkı ve içimizdeki dağdın
Ve hiç bitmeyen bir sırdın
Dağ akşamlarında ay

Sensiz yollarda adımlar yorgundu
Ve gitmiyordu
Oysaki
Ulaştığımız uzaklıklarda
Bir sen vardın
Bir de sır

Alıp başını
Simli bir dünyayı
Getirdin ya ormandan
Mana biterdi ve
Gölgeler bile giderdi
Hadi kalk yıkıldığın yerden
Toprağa ve denizlere gömüldüğün
o mavi enginliklerden
Ver sırrını yeniden
Dağ savaşçıları yalnızdır
Bak
Düşler şehri yakılıyor
Bıraktığın o yer
Artık içimizde yanıyor
Ruhumda orman
Ormanda kuşlar ağlıyor
Yansımada kırılıyor oysaki

Bu şehrin görüntüsü ve sen
Seni yazanlar bile ağlıyor
Varlığında yokluğunun sanrısı
Bir de sır
Sen gittikçe
Ve sen hep gittikçe
biter şehir
Ve sen gittiğinde
Bıraktığın zırhlardan
Ve kargılardan
har kılıç geçer
Her savaşçı yitiktir oysaki sensiz
Yokluğun bela
Bir felaket çağrısı
Der ki kitap
Aşırılmış sular tatlıdır ve şarap

Hani içimizdeki o bağ bozumu
Ve o şarap ki
Yüreğimizde zehri içer
Ve gerçek denen o şey kendinden geçer
Kimler yazdı ihaneti?
O yangını
Kalk ve bak
Kim çizdi senin olmayan yüzünü
Oluştukça yüzün
Şehrin bozulduğunda
Yani sen yok olduğunda

Belki

Pazarlıktadır insan

Ve aşk

Sen bizim ruhumuzdun oysaki

Herkesindin

Seni soran ve yokluğunu dolanan

Bilmezdi oysaki

Ve senin miskin dünyan

Alevden kamçı ve

kör ateşi

Yanıyor

Ve hep yanıyordu

İçimizdeki orman

Toprak ve sınırsız ülkem

ve o yer

Seni okumayalı sensizdi

Bıraktığın zamanda

Yitik yollarda bir göç başladı

Dağ savaşçıları olurdu

Bir de o efsane

belki

Asıl sen yoktun

Tutsaktın

Dön artık

Kalk küllerinden o ateşten

Sen olmayınca bu kavim düşer

Sen savaşın en iyi savaşçısıydın

Bilmem ki neden korkarlar?
Senden ve geceden
O geceden de karanlık bir sır gibi
Ne kadarda çok severdik biz seni
Tıpkı senin gibi

Sen bizim tek kafesimizdin oysaki
Ve hiç bitmeyen ömrümüzdü
Sen gittikçe
Ve hep sen gittikçe
Her dokunuş bir mezarlık
Sensiz bir aşk
Yalnızlık bir intihar

Ve o mavilik
sen olmayınca yanıyor
Ve hep yeniden yanıyor bak
Bıraktığın o zamanda
Sır çürüyor
Gri ruhumuza
O yangındaki ormana
Ve sür öfkene bittiğin yere

Belki
En büyük intikam sevdadır
Ve bizim aşkımızda büyüyor
Hani seni bulmuştum ya
Senin bulduğun gibi
Hani seni yakmış gibi

Yoktun sen
Ellerin yoktu
İçimde yanıyordu
Ve o macera başlıyordu
Sen sırdın
Yanan bir ülke ve sihrini
Ve bana bir sır ver
Gönül ister bir sır

Çöllerde Esen Rüzgar

Senin için sana
Sadece satırlar dökebilirim kalemimle
Bir bilinmezlikte salınırken
Nedenlere boğuluyor bütün düşüncem
Bedenim bende değil sanki
Yüreğimin sesindeyse dile getiremediğim
Ulaşamadığım isimsizlik yakıyor duvarları
Damarları kanarcasına birbiri ardına yıkılıyor
Sokaklar ıssız koşuyor dağlara
Toz duman sarıyor ruhlarımızı
Hadi temizlen, hadi arın
Diyen haykırışlar var
Yoksa o ben miyim kendini yok eden?
Ruhu sarmalanmış ben miyim?
Yanıbaşımda uzanan kim?
Zamanın bir durağında kımiltısız yatan kim?

Nasıl geldi bu yurda?
İsimsiz duvarlara yazdığı neydi?
Yoksa onun çığlığı mıydı duyduğum?
Yada duyduğumu zannettiğim
Ama bir türlü ulaşamadığım
Ellerimin her defa boş kaldığı
Yittiği, gittiği omuydu
Görmeyen gözler, duymayan kulaklar
Tozun kana karıştığını bilmediler bile
Bir şafakta mı, gün ağarışında mı_
Öğle vakti mi, hiç mi?
Ne fark eder?
Zaman artık bir bilmeceydi onun için
Gidiyordu ardına bakmadan
Islık çalmadan, gülmeden, ağlamadan
Asırlar boyu bir sessizlik bu
Usulca toprağa uzanan için
Zaman koskoca bir boşlukta artık
Nerede yattığı ne fark eder ki
Söyle ne fark eder?
Bir çölde mi?
Bir vadide mi?
Sığınmasız karanlık bir hücrede
O insandı
Örneğin eti kemiği dışında yaşayan
Yüreği olan hissedeni
Merhaba diyeni bir canlı
Gülümseyeni
Ayrıılığa üzölen insanoğlu insandı

Şimdi topraklar mı göğsüne dolmuş
Çöllerde mi uzanmış
Bedeni toprak mı olmuş bilinmez
Her gidenin ardından neyiz kalır ki?

Giderken nasıl baktı gördünüz mü?
Elleri açık imiş
Belki de uzattığı eller boş kaldı
Görmüştüm onu tepelerde yapayalnız
Çöllerde esen şiddetli rüzgar
Tenine her vurduğunda ne hissettirir
Çölün kum zerreciklerinden bile

Yaşamın seni çağırdığını duymadın mı?
Duymadın mı sevginin sessizliğini?
Ellerini tuttuğun çocukların
Hayallerimden tutmadı mı söyle?
Ya yaşamı parçalamış özlemlerimiz
Ağrıları gelmedi mi kulağına
Halkımızın sürgün özlemleri
Hayır diyemem
Haksızlık olur
Derin bakışların

Selamsız gidişin neden?
Selam yaşamaktır
Bedeninde değil yaşamak
Artık selamsız olmasın
Ayrılık olsa da sonsuzluğu

Ölümün, yaşamak kadar gerçektir

Her defasında merhaba diyerek

Yaşamak

Yine yaşamak, en anlamlısından

Ölümsüzce yaşamak

Her şeye rağmen bir daha merhaba

Bu yazdığım benim son şiirimdir

(dersimde şehit düşen Rohat arkadaşın anısına)